

คนทั้งหลายได้เห็นใบหน้าของเขา แต่เขาไม่กล้าคิดมากนักและมิได้เกิดความกลัวขึ้นมา

เพราะเขาไม่เคยรู้จักตัวกลัว แต่เพราะ—
เบื้องหลังความกลัวของหญิงนั้นใหญ่ยิ่งเกิน
เด็กหนุ่มอย่างเขาจะพึงคิดได้

บทที่แปด

คราวที่นอร์แมนแห่งทอว์น คอยมา
จากปราสาทเคอ ดันต์ ดิวัดันน์ เป็นเวลา
เดียวกับที่หลวง พ่อคล้อยถ่วงตั้งจากหลังดา
พาหนะบนบริเวณหน้าปราสาททอว์น ทุก
คนภายในปราสาทอันแข็งแรง และ เขยมน ห่วง
แห่งหนึ่ง ได้ให้ความคุ้มครองแก่หลวงพ่อเป็น
อย่างดี มิใช่เพียงแต่หลวงพ่อเป็นคนรัก
ชอบใกล้ชิด รักกับบุคคลผู้ เป็นนายใหญ่เท่านั้น
หาไม่ หากแต่หลวงพ่อเป็นคนมีความใจงาม
น่ายกย่องกับทุกคนที่รักทุกคน หลวงพ่อ
จึงได้สร้างนาฬิกาให้แก่คนทั้งหลาย ถึงแม้จะ
ได้ซื้อพวกโจรโจรร้าย เพราะว่าเขาบุคคลซึ่ง
มีแต่คุณธรรมความดี ไปดัก โดยยืมที่ใด
ก็จะไม่มีความเคารพแก่ทุกคนไม่ว่า คนดี
หรือคนชั่ว

เมื่อไรหลวงพ่อจึงจะเสียดูแลคุณ ความ ค
ของหลวงพ่อในการเพียรเตือนเด็กหนุ่ม นอร์
แมนแห่งทอว์นให้เข้าใจและดำเนินในคุณธรรม
ของมนุษยชาติที่ความกลัวหาญกล้าถึง เจริญ
เติบโตขึ้นเด็กหนุ่มซึ่งประ กอบ งาม มี ๑ ๓ ๕ ๗

ของเขาภายในกรอบเทาทันทีแล้ว และ จำ เป็น
ไม่ร้ายกาจไปเสียทั้งหมด อันนั้นเหตุทำให้
หลวงพ่อก็ได้มีศรัทธาภายใน ปราสาท ทอว์น
โดยยกเว้นชายผู้สูงอายุหน้าเคร่งเป็นนัยน์คนเดียว
ผู้ซึ่งได้พยายามอบรมเด็กหนุ่มให้ มี แต่ ความ
เก่งกล้าอันฉลาด ฉกรรจ์ ตลอดจน เวลา ๑๕ ปีที่
ผ่านมา

ขณะที่หลวงพ่อคลานลงจากหลัง ดา—
คนอ่อนจูงยากที่จะลงจากยานพาหนะใดอย่าง
คนธรรมดาสามัญชายฉกรรจ์หนุ่มจนโจร วิ่งออก
มาช่วยอุ้มหลวงพ่อไม่นานยกว่า ๖-๗ คนและ
แล้วก็จะวิ่งตามเขาไปโดยง่าย

หลวงพ่อคล้อยได้ตกท้ายปราสาททุก
คนด้วยใบหน้านัยน์เข้มแถมได้ และพูดต่อ
เล่นหัวด้วยคนเหล่านั้นเป็นลูกหลานที่ ใกล้ ชิด
ซึ่งทำให้บรรดาภักดีโดยรอบเต็มไปด้วยความ
อบอุ่น

เมื่อหลวงพ่อดำเนินเข้าประตู ขึ้น ใน บรร
ดานักบวชแห่งทอว์นต่างก็ร้อง ทัก ทาย ด้วย ใบ
หน้านัยน์เข้มทอว์น และพาดผ่านเข้ามายัง
สนามหน้าปราสาท ซึ่งคนใดรักใคร่คนใด
อย่างดั่งมาเจริญตามทางแถวคนไม่คดกร ุณ
บัน น้าพ พุ่มไม้ กอไม้ หลวงพ่อได้
พบกับ ชายชราซึ่งคนใดรักใคร่คนใด
เป็นหัวหน้าของร่องจากรนอร์แมนแห่ง ทอว์น
“ผู้ดีศรีครัว หลวงพ่อคล้อย!” เจ้า
ชายชราซึ่งร้องทักด้วยเสียงอันดัง “หลวง

“แต่” ท่านเจ้าของบ้านกล่าวต่อไป “อ้าย
โจรจ้าวร้ายคนนั้น จะถูกปราบ อย่างเด็ดขาด
แต่ทันที เมื่อกรณียุทธพาทอนเป็นอยู่เช่น
ระหว่างพระเจ้าแผ่นดินกับขุนนาง ทั้งหลาย จะ
ยุติและตกลงกันได้ เพราะบรรดาบารอน ทั้ง
หลายได้พร้อมใจกันจะร่วม ถ่าตั้ง จะ เติมนาน
มันอยู่แล้ว”

“และเขาอาจลอบกรรม ท่าน บารอน
เหล่านั้นแล้วตั้งตัวถ่วง เช่นเดียวกับ ที่เขา
เคยทำกับกองทัพของพระเจ้าแผ่นดินแล้ว”
ผู้พูดคือพร้อมกับหัวเราะคือเบอร์ ี เทเรศ เคอ—
มองพ่อศรี “คุณอยากเห็นเจ้าโจรคนนั้น
เห็นเถิด เหนียวเขาเป็นยังไรนะ” ท่าน
เซอร์ยอน ท่านคงเคยเห็นเขามา แล้วหรือ
อย่างนั้นเคยกันๆของท่านก็คงเห็นคราวที่แล้วคุณ
พวกมาปัดกัน?”

“ระหว่างคุณกับเรา มันไม่เคยยก
เกราะหน้าออกเลยแม้แต่ครั้งเดียว” ท่านเจ้า
ของบ้านตอบ “แต่มีบางคนบอกว่า เคยเห็น
หน้ามันเหมือนกัน เขามองว่าหน้าเขา มันน่า
กลัวมาก มีหัวหนวดเคราตั้งเหลือง ตาข้างหนึ่ง
บอด และมันแสดงเป็นยาพิษที่หน้าคางแต่หน้าผาก
จนถึงลูกคาง”

“ลักษณะน่ากลัวมากทีเดียว” ผู้หนึ่งพา
สนคนนอร์แมนแห่งทอว์น “เพราะหน้าเขา มันน่า
เกลียดชังอย่างนั้นน่ะเดา มันจึง ไม่ ยอม ถอด
เกราะหน้าออกเลย

“แต่ฝีมือดาบของมัน มีหัตถ์จรรย เหลือ
เกิน” บุตรชายของท่านบารอนคนหนึ่งกล่าว
ขึ้น “เท่าที่ผมเห็นฝีมือมันที่สนามหญ้าใน
วันนั้น ผมไม่เคย เห็นนักดาบคนไหนในโลก
มีฝีมือเสมอกับมันเลย”

“แต่คุณ ก็ ได้เห็น ฝีมือ ดาบ อัน ยอด
เยี่ยมมาแต่ก่อนน่ะ” เบอร์เทเรศ เคอ มอง
พ่อศรีเซอร์ยอนบ้าง “และวันนี้อยู่ด้วยอะไร—
ใช่—” หล่อนร้องเสียง สูง พร้อม กับ หัว เหวะ
อย่างรุนแรง “คุณคิดว่ามันน่าจะ จับตัวขุน
โจรคนนั้นมาว่า นอร์แมนแห่ง ทอว์นได้แล้ว
เพราะท่านผู้ข้าพบผู้หนึ่งซึ่งบอก ว่าชื่อไรเยอร์
เคอคือชื่อ ฝีมือดาบมันหัตถ์จรรยยิ่ง คุณไม่
เห็นฝีมือดาบของมันเลยคุณเคยเยี่ยมเหมือน
และเวลานี้มันมาไม่ไกลจากเกราะมันหน้า ออก เลย
จนกระทั่งคุณบอกจึงยอมยกขึ้น”

นอร์แมนแห่งทอว์นหัวเราะขึ้น อย่าง ขบ
ขันใครๆโดยหัวเราะตามแต่เขาเองเป็นคนขบขัน
ที่สุด

“เมื่อพูดถึงเจ้าโจรคนนั้นแล้ว” ท่าน
บารอนเอ่ยขึ้นอีก “มีใครเคยคิดบ้างไหมว่า
ถ้าเกิดสงครามระหว่าง กษัตริย์กับขุน นางชน
แล้วมันจะเข้าข้างไหน? พวก พ่อของมันเป็นเจ้า
นอร์แมนและดำรงศรัทธาทางนั้น ซึ่ง ถ้า มัน เข้า
ข้างไหน โอกาสชนะก็เป็นของ ฝ่าย นั้นไม่มี
ปัญหา

“แต่มันไม่เคยเป็นฝ่ายใดเลยน่ะ” มา

พอม จึงให้ทหารมาเร่งไปแจ้งเหตุ ให้
พระเจ้าอยู่หัวทรงทราบโดยด่วน แต่คนเอง
ก็ตั้งแคว้นญวนเหนือ เป็นเมืองด่านของ
กรุงไทยขึ้น ณ บันนั้น

ยามเมื่อ เหล่านักบวชมาเจ้าได้พัก
ผ่อนเกษมสำราญ เมื่อต้นฤดูสงกรานต์ ต่าง
ส่งภักดีมาหาเร่ง ด้วยอาหาร และธูป
ธูปยาคู ซึ่งก็เกิดสับสนหาได้มีความสุข
แต่อย่างใดไม่ กลับแล้วจึงแต่แสดงของ
ขุนโจรด้วยคนเป็นที่สุด ความงานนั้น—
พ่อพาพยอม ได้มาประชันแสดงนักรบ จึง

เจ้าข้ามาว่า

“น้องเอ๋ย แผ่นดินสร้างความเป็น
ป่วนให้มากหรือไร ? จึงบอกข้าพเจ้าเกิด
จากใด ให้ทำการรักษา เสียโดยรวดเร็ว อีกทั้ง
มีราชทัณฑ์แห่งราชกิจต้องออกศึกนอก แผ่น
จากหยาบหนักหนักการณ

ขุนศึกทั้งสองคน จึงยอมตอบว่า
อันพิษบาดแผลนี้ หากได้ท้าวให้ข้าพ
เจ้าได้รบกับป่วนดั่งท่านใดไม่ เทววิธแล้ว
เหมือนขุนโจรหมองเงาได้แสดงแก่ท้าวเสียบ
หรือโจรพม่าได้จับป่วนไปก่อนน่ะ! เจ็บ
ที่แผ่นดินยังมีเงา แค้นหัวใจ ซึ่งข้าพ—
เจ้าปล่อยให้ขุนโจรหลบหนีไปไม่ได้ จนกว่า
ข้าพเจ้าจากใด ขอคนโจรมาเมื่อใด นั้นแหละ
แผ่นดินนั้นจากที่อดหาย

ขุนพ่อศรี ข้าราชการใจคนดีว่า ขุน

ศึกผู้หนึ่งนั้น มีโทษอันรุนแรงแล้ว แต่อา
ชญาพยาบาทที่ครุณผดุงพิษทวยแรง”

“ข้าพเจ้า ทราบความปรารถนาของ
น้องดีแล้ว พึงจงจำไว้เถิด การศึกถาวร
สงครามนั้น หากไรแล้วที่จะปราบคือศรั
ผู้ใดมีโอกาสดั่งงาม ผู้หนึ่งยอมชนะ แต่
มีคืองเสียใจภายหลัง มาครว่าเมื่อครั้งท่าน
ภักดีพญาโจรเสียบแคว้นมาครแล้ว ก็กับ
คืองครันแคว้นมาครแล้วมาครแล้ว ข้าพ
เจ้าเชื่อนักว่า ขุนโจรจากที่หลุดพ้นจากผ
มือน้องข้าพเจ้าไปไม่ได้”

เลื้อยวัยทวนง

“ข้าพเจ้าแตกทัพมาจากแคว้นมาครแล้ว
แห่งแคว้นญวนเหนือ จากชื่อพญาภักดี
คือท่านผู้ซึ่งตั้งแห่งแคว้นญวนเหนือ จาก
ความเมตตาข้าพเจ้าอย่างไวมาว่า ไปครแล้ว
เจ้าข้าโดยเร็วเถิด”
น้าเสียบอนหัวหาญ ของนายนโจร
ใหญ่แห่งญวนมาญวนเหนือ เป็นทศกรณ
ความคอบรรดาคนกับญวนเหนือ เป็นอันมาก
นักบวชเหล่านั้นได้เลเห็น หมองเงา มีร่าง
กายสูงใหญ่ นกตัวดั่งนกยูงก็เห็น ความ
ร่างกายมีรอยแผลป่วน เลื้อยแห่งเกราะ

ว่าข้าพเจ้าผู้เป็นเจ้าครองแคว้นญวนเลย
แม่แค้นน้อย”

นางเจ้าจางยังมีชาติคำ ขุนศึกเกิด
ความกลัวจนอย่างว่องไว หัวคางตบลงไป
บนร่างของนางดังแรง หากทว่า เจ้า
หญิงหยกฟ้าได้จับมือไว้เสียที่หว่างอก หา
ไม่ชวนคนจับเป็นสัตว์หรือพบคา!

“หรือท่านผู้ เป็นชายชาติวีร ลอบพา—
รายคนพามาตั้งแคว้นมาครแล้วเอง เชื้อชื่ชัค
นข้าพเจ้าพร้อมแล้ว ซึ่งจากผู้กับท่าน
ด้วยเพลงดาบ”

ขุนศึกเสียด่าน หาจำกันไม่ได้ไม่
มาครว่านางเป็นสัตว์หรืออยู่ ขุนศึกผู้หนึ่ง
มีความประสงค์เพียงตั้งแคว้นมาครแล้วหา นกรบ
แคว้นญวนเหนือเสียให้หมัดกบเมือง

มีพันไท่มาครต้องหากเป็นข้าต้องทหาร
เสือกรุงไทยผู้หนึ่ง ก็พาทัพเจ้าหญิงด้วย
ธำมรงค์หน้าหนัก แต่กระดิ่งซึ่งตามได้ประ
ทณนั้น นางก็ทรงทราบ ว่า ขุนศึกเสียด
ท่านนั้น รูปร่างมาครแล้วจึงประคองความมา
มาครว่าจากผู้กับนาง ด้วยแขนซ้าย เพียงข้าง—
เดียว เพลงธำมรงค์หน้าหนักผู้หนึ่ง
หย่อนลงไม่มีความประหาคใจให้กับนาง
เป็นอันมาก คืบคืบนางออกศึกครั้งแรกจน
ถึงกรุงนัยน์มีเชื้อพญาชัคนได้ ข้าราชการ
เพลงธำมรงค์มีพลังมหาศาล ดั่งเสียด่าน
แต่ผู้เดียว!

นางเสียบมือของเจ้าได้จับมือด้วยเพลงดาบ
นัยน์คืบ แต่หลุดล่อนให้รู้ศึกที่ถ่วงพัน
อย่างแผดเผา นางจึงเข้าเสียใจจึงได้ แต่
ครั้นยังประทณกันหนักขึ้น กำลังของนางก็
พลบอ่อนลงทุกขณะจิต ส่วนขุนศึกนั้น
เดา? มีรูปร่างมาครแล้วจึงประคองความมา
จึงมีผู้เสียด่านเห็นแคว้นมาครแล้ว

ทัพทั้งสอง— ประทณกันอย่างนองเลือด!
เมื่อถูกทัพของเสียด่านมาครแล้วเข้าอีก— นัก
บวชญวนเหนือก็เกิดระส่ำระสาย เทพจรเมถุน
มิดค แต่ลมตายลงเป็นอันมาก— ท
ยังเหลือรอดอยู่— กัด เพียบจนกันเอาหัว
รอดเท่านั้น ขุนศึกผู้หนึ่งเองจากกับชีวิตเป็น
ผลงทางน้อยไม่— กำลังใจของนักบวช
ให้อ่อนระโหยโรยแรงเต็มทน มิดคจะหยุด
สิ้นคนสุดท้ายก็หลุดออกไปอยู่แล้ว— หาก
เจ้าหญิงยังคงอยู่เป็นขวัญใจ ปลดปล่อย
นักบวชญวนหยดก็ออกไปอีก ขุนศึกและ
คอก ทั้งคู่ร่างอยู่บนพื้น— คือง
หมายดังชีวิตหนึ่งคือคอกนั้น ทั้งมาครคน
ถ่มถ่มถ่มถ่มเป็นศัพทเกิดดั่งลมกรรณ— เลื้อย
พุงดำกระเซ็น อามร่างดั่งเดิมเช่น!

ขุนศึกเสียด่าน หัวคางซ้ายขวา
โชนทะยานเข้าได้ เจ้าหญิงอย่างมียอม ถดถ
นมเพียงขัดใจเดียว ครั้นได้โอกาสอันด
งาม ก็หัวคางทะยานเข้า— เลื้อย
พุงราวกับไฟพะเนียง— ม่านนักร้องเสียง

(ต่อจากหน้า ๒)

จากคดีนี้เห็นว่า จำคุก
ต่อไปได้หรือไม่ และ
ทรงหมยสุดแล้วแต่กองบัญชา
การทหารสันติประชาคม กับ กอง
บัญชาการทหารคอมมิวนิสต์
ตัดสิน สำหรับอินเดียจะไม่
เรียกร้องให้ขยายเวลาสอบ สว
ออกไปให้เกิน ๙๐ วัน ตามที่ ก
หนดไว้ในข้อตกลงสงบศึก และ

นางอรพินธิ์ ไส่เก็ก
(ต่อจากหน้า ๑๒)
ครั้นเมื่อวาน นางอรพินธิ์
ไชยการ ไส่เก็กไปพบกัทร.ด.
ทพ.เจริญ ที่สถานร. ชระ
สงคราม และชวนผู้ใกล้ชิด
ให้ไปเกิดมรดกกัน โดยที่
เสียค่าตัวขวัญโกน น.ส. วน
ติ และ น.ส. แดงมโนรมยน
ตของพนาท ชิง น.ส. วนติ
และ น.ส. แดงมโนรมยน
งานวันขอเพิกถอนคน ตะ
๒๓๐๒บาท

เตรียมการที่จะเสนอให้ธนาคาร
ชาติที่มุ่งเงินตราต่างประเทศออก
มาใน สันติภาพ จากเนโท ต้อง ส่ง
เข้ามา สำหรับสันติภาพไม่จำ
เป็นหนี้ต้องให้ คณะ กรรมการ
ซึ่งเป็น องค์การ พิเคราะห์ ควร
คุมใช้ เงินตราต่างประเทศพิ-
จารณาโดยเฉพาะในวัตถุประสงค์
ดังกล่าว ตามความต้องการของ
ประชาชน

ของเทียมม - เลียนแบบ
ใช้แล้วอาจปนอันตรายแก่สังคม

โรคผิวหนัง
เชิญไปที่
สมาคมการแพทย์
มูลนิธิศรี สัทธา 356

“ ทรพีพิลาป ” วิชาญ ประทุม
นำดา ฉากละครกาชา นำ
โดย วิชาญ ประทุม
ประทุมเด่น ทองธนะ สมพงษ์
ไพฑลย์ บุตรธิน. ดำรง
เรื่อง แต่งเพลง กำกับการ
แสดง
ต่อไป จำรัส สุวคนธ์ น้อย
รวมดารา “ดาวเครือฟ้า”

